

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1774/2016
21.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Јевтовић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „ББ“ из ..., ради поништаја решења, споразума и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1606/15 од 18.05.2016. године, у седници одржаној 21.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1606/15 од 18.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П1 65/2014 од 09.04.2015. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се пониште: решење директора тужене бр. ... од 31.08.2009. године, споразум о престанку радног односа закључен између тужиле и тужене бр. ... од 31.08.2009. године и закључак Школског одбора тужене бр. ... од 23.10.2009. године, те да се наложи туженој да тужиљу врати на посао и распореди на радно место професора разредне наставе. Ставом другим изреке обавезана је тужиле да туженој накнади трошкове поступка од 36.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1606/15 од 18.05.2016. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеним поступку.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужиле је изјавила ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку (ЗПП) на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене била у радном односу на неодређено време на пословима професор разредне наставе у издвојеном одељењу ... у коме су била уписана два ученика школске 2008/2009. године. Код тужене је 16.07.2009. године примљено стручно упутство Министарства просвете о формирању одељења. Школски одбор тужене је 27.08.2009. године донео одлуку о именовању Комисије за давање предлога о запосленима за чијим је радом престала потреба. Ова Комисија је 28.08.2009. године сачинила ранг листу од пет запослених за чијим је радом престала потреба, а међу њима је тужила. Решењем директора тужене бр. ... од 31.08.2009. године утврђено је да је тужила нераспоређена почев од 01.09.2009. године и да ће остваривати права као запослени за чијим је радом престала потреба. Тужила и директор тужене су 31.08.2009. године закључили споразум о престанку радног односа бр. ..., према коме тужили престaje радни однос 31.08.2009. године због пријема у радни однос на одређено време са 100% радног времена у Школи за основно образовање одраслих у Тужила је са Школом за основно образовање одраслих у ... засновала радни однос на одређено време на 60 дана почев од 01.09.2009. године до 01.11.2009. године. Претходно је тужила дала изјаву бр. ... од 31.08.2009. године да прихвата радни однос на одређено време у овој школи, јер није могла да нађе радно место преузимањем. Решењем тужене бр. ... од 31.08.2009. године утврђено је да тужили престaje радни однос код тужене. Тужила је 16.10.2009. године поднела приговор против споразума о престанку радног односа и решења о престанку радног односа. Закључком тужене бр. ... од 23.10.2009. године одбачен је као неблагоприятан приговор тужиле.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, правилна је одлука нижестепених судова којом је одбијен тужбени захтев тужиле за поништај решења директора тужене бр. ... од 31.08.2009. године, споразума о престанку радног односа закљученог између тужиле и тужене бр. ... од 31.08.2009. године и закључка Школског одбора тужене бр. ... од 23.10.2009. године.

Одредбом члана 132. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 62/03 ... 101705), који је био на снази у време доношења спорних аката, прописано је да радни однос запосленог у установи престaje у складу са законом на основу решења директора. Одредбом члана 133. став 1. истог закона прописано је да на решење о остваривању права, обавеза и одговорности запослени има право на приговор органу управљања, у року од осам дана од дана достављања одлуке, односно решења.

У конкретном случају тужили је решење о престанку радног односа достављено 31.08.2009. године и она није у року од осам дана поднела приговор противног решења, већ је то учинила 16.10.2009. године, дакле, неблагоприятно, због чега је тужена правилно спорним закључком од 23.10.2009. године приговор одбацила. Стога су неосновани ревизијски наводи о незаконитости тих аката, а кад је у питању споразум о престанку радног односа закључен између

тужиље и тужене 31.08.2009. године, правилан је закључак нижестепених судова да приликом његовог закључења није било мана воље на страни тужиље. Наиме, тужиља је у поступку тврдила да је доведена у заблуду од тужене када је пристала на закључење овог споразума, јер је сматрала да је то начин да трајно реши свој радноправни статус у Школи за основно образовање одраслих у ..., што се није догодило. По оцени Врховног касационог суда ови наводи који се истичу и у ревизији нису основани, зато што је управо воља тужиље била да заснује радни однос у Школи за основно образовање одраслих у ... о чему је дала посебну изјаву, а затим закључила споразум о престанку радног односа са туженом и почела да ради у наведеној школи на одређено време, иако је тужена упозорила да то не чини, јер ће у том случају изгубити право на преузимање као лице за чијим је радом престала потреба. Стога основано нижестепени судови закључују да нема елемената битне заблуде из члана 61. Закон о облигационим односима, па ни основа за поништај споразума бр. ... од 31.08.2009. године.

Имајући у виду наведено, тужиљи је законито престао радни однос, па није основан захтев за враћање на рад, јер нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду, који се у овом случају супсидијарно примењује.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић